

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Pauperes no[n] solùm diuitibus esse beatiores, sed vitæ huic nostræ
omnino necessarios.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

proprium nomen veritati reddere?) bubulcos fieri cogebant. Atilium autem, qui ad eum accersendum à Senatu miserant ad imperium Populi Rom. sacpiendum, semina spargentem viderunt: sed illa rustico opere attrita manus, salutem publicam stabilierunt; ingentes hostium cepias pessumdederunt. Quae, modo arantium bonum iugum rexerant, triumphalis curru habenas retinuerunt: nec fuit ijs rubori, eburnes scipione deposito, agrestem suam aratri repetere. Potest pauperum consolari Atilius, sed multò magis docere locupletes, quàm non sit necessaria solida laudis cupidini nimis anxia diuitiarum comparatio. Eiusdem nominis & sanguinis Atilius Regulus primi Punicus belli gloria, cladesq; maxima: cum in Africa insolentissima Carthaginis opes crebris victorijs contunderet, ac prorogatum sibi ob bene gestas res in proximum annum imperium cognosset; consulibus scripsit: villicum in agello, quem septem iugerum in Pupinia habebat, mortuum esse, occasionemq; nactum mercenarium, amoto inde rustico instrumento, discessisse. Ideoq; petere, ut sibi successor mitteretur, ne deserto agro non esset, unde vxor ac liberi suerentur. Qua postquam senatus à cons. accepit, & agrum Atilij illi colendum locari, & alimenta coniugi eius ac liberis praeberi, resq; qua amiserat, redimi publicè iussit. Tanti arario nostro virtutis Atiliana exemplum, quo omnis aetas Romana gloriabitur, stetit.

III.

Luc. 16. 3.

Anton. in
Melissa part.
1. ferm. 33.

En quò venerunt, apud Ethnicos, sapientes? quod alij ignominiam putant, in eo gloriantur, neque enim, ut ille piger, mendicare erubescunt: neque se reprehendi censent, cum pauperes vocantur. Hinc, teste Antonio in Melissa, Aristides diuiti, sibi pauperiem obiectanti, respondit: *Mihi quidem nihil adferet mali paupertas, tibi verò diuitia non paucas perturbationes.* Existimarunt igitur isti, utique beatus esse perturbationibus his carere. Quin & Democritus discitabat, *Pauperis conditionem diuitis multò beatiorum esse.* Pauperes quippe maximis malis non infestantur, ut insidijs, odijs, inuidia, quibus diuites quotidie expositi sunt. Vnde meritò pauperes & sapientiae, & Reipublicae melius vacare possunt, quia quietiores. Aristoteles aiebat: *paupertatem multis quidem indigere, inexplentem autem omnibus.* At qui paucioribus indigent, sunt ditiores. Quare, eodem Antonio in Melissa teste, dixit Democritus quidam de paupertate sua querenti, *Si non multa desideres, paucis tibi multa videbuntur.* *Desiderium enim contractum paupertatem diuitijs equi-*

ius equipollentem reddit. Quid, quod pauperes isti Mundo sunt necessarii, ut sine ijs vivere non possemus? Quis araret, si nemo indigeret? quis oves tonderet, quis boues pasceret, si omnes Mida essent? Quis texeret; quis calceos, quis vestes fueret, quis domos, quis vrbes edificaret, quis vllam artem mechanicam exerceret, si omnes satis haberent? Immo si non essent, qui seruirent, quis dominaretur? Quis nauta, quis auriga, quis auceps, quis piscator, quis mercator esse vellet, si quisque Prætor, si Imperator esse posset? Enim verò quis posset esse Imperator, si nemo inueniretur, qui vellet imperari? Numquam Cræsus in pistrino fuit, numquam messuit Sardanapalus. Seruus & dominus pariter ponuntur & tolluntur. *Magister artis venter est.* Multa excogitat fames. Et ut Mimus ait,

Hominem experiri multa paupertas docet.

Vel quemadmodum alius canit, *Ingenium mala sæpe mouent.* Quin Maronis testimonio, *labor omnia vincit*

Improbis, & duris vrgens in rebus egestas.

Virgil. lib. 4
Georgic,

Ingeniosa ergo est paupertas, & artium mater, quibus plurimiscareremus, si in Mundo paupertas deesset. Desineret industria ciborum; deficeret medicina; non haberentur vestimenta, omnis, seu ad necessitatem, seu ad elegantiam spectans, supellex tolleretur. Non essent pagi, non oppida, non commercia; non indigentia & mutuò suppeditata auxilia; non potentia, non obedientia; non vlli ordinum gradus, non magistratus; non ciues; non rustici; non Respublica: sed mirabilis quædam perturbatio; & in optimarum occupationum vicem, succederet otium, & à laboriosis operibus pigra cessatio; atque turpe quoddam chaos permistum. omni genere nefandorum; hominesque pecudum more, sine industria, sine arte, sine lege, sine capite visitarent. Vnde vel Ethnici viderunt, paupertatem esse quoddam bonum Vniuersi, cui in acceptis referendum, quidquid fere est in rebus humanis, utile, necessarium, pulchrum, quod labore constat, & sudore paratur.

Prolixa & elegans fabula est, in qua diuitiarum mala, & paupertatis commoda à Philosophis considerata enumerantur. In compendium conferam. Micyllus pauperculus sutor gallum habebat, à quo cantante, media nocte, expergefactus, coepit irasci,

IV.
Lucianus in
somnia, seu
Gallo.